

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **H. s.r.o.**, IČ [REDACTED], se sídlem [REDACTED], zastoupeného JUDr. Jakubem Hájkem, advokátem se sídlem NH Partners, advokátní kancelář, s.r.o., Václavské náměstí 832/19, Praha 1, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2014, čj. 19250/14/5000-14203-711217,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 8. 2014, čj. 19250/14/5000-14203-711217, se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :**I. Prvostupňová rozhodnutí**

[1] Shora označeným rozhodnutím žalovaného byla zamítnuta odvolání a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“), ze dne 17. 1. 2014, čj. 131852/14/2602-24802-505713, čj. 131884/14/2602-24802-505713, čj. 131937/14/2602-24802-505713 a čj. 131995/14/2602-24802-505713, a ze dne 17. 4. 2014, čj. 639728/14/2602-24802-505713, jimiž správce daně zastavil řízení o žádostech žalobce o změnu metody výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření za odvodová období leden, únor, březen, duben a květen 2013 podle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.

[2] Správce daně s odkazem na řadu ustanovení zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích energie“) a daňového řádu konstatoval, že podmínky a způsob výběru ve vztahu poplatník a plátce daně upravuje zákon o podporovaných zdrojích a nikoliv daňový řád. Z toho důvodu

správce daně, který se řídí v daňovém řízení daňovým řádem, nemá pravomoc k tomu, aby nařídil plátcí daně změnit u poplatníka metodu sražení za metodu vybrání odvodu ze základu odvodu. V daňovém řízení, jehož předmětem je odvod za elektřinu ze slunečního záření, vystupují jako účastníci řízení pouze správce daně a plátce odvodu, nikoliv poplatník odvodu. Z toho důvodu je posuzování dopadu změny metody výběru odvodu do individuální sféry poplatníka bezpředmětné.

II. Rozhodnutí žalovaného

[3] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný předestřel, že žalobce žádal správce daně o změnu metody výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření (dále jen „solární odvod“) za měsíce leden, únor, březen, duben a květen 2013. Žalobce žádal pro všechna tato období, aby správce daně umožnil plátcí daně změnu metody výběru solárního odvodu z dosavadní metody sražení na metodu vybrání, což by poplatníkovi umožnilo využití institutů daňového řádu ke zmírnění rdousícího efektu srážek solárního odvodu.

[4] Žalovaný konstatoval, že poplatníkem solárního odvodu je výrobce elektřiny, zatímco plátcem solárního odvodu je operátor trhu, který je povinen srazit nebo vybrat odvod ze základu daně a odvod místně příslušnému finančnímu úřadu odvést do 25 dnů po skončení odvodového období a ve stejné lhůtě podat vyúčtování odvodu. Vzhledem k tomu, že odvod má charakter daně ve smyslu § 2 odst. 3 daňového řádu, plátce daně postupuje podle § 233 daňového řádu. Pokud správce daně zjistí, že plátce daně porušil povinnost daň srazit a odvést ve stanovené lhůtě a výši, stanoví daň plátcí k přímé úhradě. Primární procesní subjektivitou je vybaven plátce odvodu, nikoli jeho poplatník, který může pouze strpět sražení odvodu, či jeho výběr ze strany plátce. Jediným procesním postupem, který může poplatník v souvislosti s daní vybíranou srážkou využít, je stížnost na postup plátce daně podle § 237 daňového řádu.

[5] Správce daně je vázán zákonem a může uplatňovat svěřenou moc pouze v souladu se zákonem a v jeho mezích, a to pouze způsoby, které zákon stanoví. Nestanoví-li zákon správci daně možnost uložit plátcí, aby místo metody srážky použil metodu výběru, správce daně nedisponuje žádnými prostředky, jak změny metody výběru solárního odvodu dosáhnout. Plátce daně je soukromá osoba, která má odpovědnost za řádné odvedení sražené či vybrané daně. Nelze jej tedy proti jeho vůli bez jakékoliv opory v zákoně nutit, aby přistoupil na odvádění solárního odvodu formou výběru na místo srážky, čímž by se stal závislým na řádném hrazení vybíraného solárního odvodu ze strany poplatníka. Jak ostatně upozornilo Ministerstvo financí Ústavní soud ve svém stanovisku ve věci nálezu Pl. ÚS 17/11, v případě výběru odvodu může jeho plátce požádat z důvodů nastalých u poplatníka o posečkání, nicméně plátce daně není ve způsobu výběru solárního odvodu nijak omezen.

III. Žaloba

[6] Ve včas podané žalobě žalobce sdělil, že je vlastníkem a provozovatelem fotovoltaické elektrárny ve Svijanech o celkovém instalovaném výkonu 680 kWp. a na základě smlouvy o podpoře výroby elektřiny č. 12_POZE_PV_300002344 ze dne 7. 12. 2012 uzavřené s distributorem ČEZ Prodej, s.r.o. (dále též jen „plátce odvodu“) za měsíce leden, únor, březen, duben a květen 2013 vyúčtoval výkupní cenu za elektřinu ze slunečního záření. Plátce

odvodu mu však výkupní cenu neuhradil v plné výši, ale srazil z ní odvod podle § 14 a násl. zákona o podporovaných zdrojích energie. V reakci na to podal žalobce u plátce odvodu žádost o vysvětlení podle § 237 odst. 1 daňového řádu a současně ho požádal o změnu metody výběru a podání žádosti o posečkání s úhradou odvodu daně k příslušnému správci daně. Plátce odvodu bez jakéhokoliv vysvětlení těmto žádostem žalobce nevyhověl.

[7] Žalobce dále v souladu s § 237 odst. 3 daňového řádu podal u příslušného správce daně stížnost na postup plátce daně, která však byla správcem daně zamítnuta. Současně s danou žádostí se žalobce u správce daně domáhal změny metody výběru odvodu a posečkání s úhradou odvodu. Tato změna by umožnila žalobci využít institutů podle daňového řádu, které mohou sloužit k maximálnímu zmírnění rdousícího efektu srážek odvodu na žalobce. V této souvislosti žalobce odkázal na závěr nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, který dle názoru žalobce připustil možnost protiústavního efektu srážek, resp. solárního odvodu v individuálních případech. Tzv. „rdousící efekt“ výběru solárního odvodu na žalobce však nebyl v řízení vůbec zkoumán, přitom v případě prokázaného rdousícího efektu srážek by šlo o zásah do majetkové podstaty žalobce, tj. o protiústavní zásah do základních práv žalobce, proti kterému by musel Ústavní soud poskytnout žalobci ochranu. Ústavní soud přitom citovaným nálezem zavázal správce daně vytvořit a aplikovat koordinované praktické postupy ke zmírnění negativních následků solárního odvodu na poplatníka. Žalobce v žádostech o změnu výběru solárního odvodu a žádostech o posečkání s výběrem solárního odvodu tvrdil a znaleckým ocenění znaleckého ústavu RSM TACOMA a.s. ze dne 31. 10. 2012 a znaleckým posudkem téhož ústavu ze dne 24. 2. 2014, č. 13-11/2014, prokázal protiústavní rdousící efekt výběru solárního odvodu na žalobce.

[8] Správce daně ani žalovaný se však namítanými a prokázanými skutečnostmi nezabývali, neposuzovali individuální rozměry případu a nezkoumali v žalobcově případě tzv. rdousící efekt, když s odvoláním na nedostatek pravomoci správce daně k tomu, aby nařídil plátci solárního odvodu změnit u poplatníka metodu srážení na metodu vybrání solárního odvodu, shledal důvod pro zastavení řízení. I kdyby žalovaný shledal na straně žalobce nedostatek procesní subjektivity pro podání žádosti, kterými se žalobce dožadoval povolení změny metody výběru solárního odvodu, mohl a měl v daném případě postupovat tak, aby u plátce solárního odvodu došlo ke změně metody srážení na metodu vybrání, když ho k takovému postupu zavázal nálesem Ústavní soud.

[9] Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť ten zcela rezignoval na jakákoliv skutková zjištění. Z odůvodnění nevyplývá, že by se žalovaný zabýval dopady zavedení, resp. výběru solárního odvodu a jeho účinky v individuální rovině na žalobce a jeho podnikání. Správce daně i žalovaný jsou bezesporu povinni zvážit veškeré relevantní skutečnosti, a pro případ dosažení závěru o ústavnosti výběru solárního odvodu alespoň umožnit žalobci přístup k institutu zmírňující majetkové dopady výběru solárního odvodu.

IV. Vyjádření žalovaného

[10] V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zdůraznil, že rozhodnou skutečností pro vydání napadeného rozhodnutí o odvolání bylo to, že žalobce usiloval o vyvolání řízení, které právní úprava nezná. Z důvodu absence příslušné právní úpravy proto správce daně musel žádosti posoudit jako nepřipustné a řízení o nich zastavit. O žádostech nebylo rozhodováno věcně po stránce jejich obsahu a důvodnosti, neboť byly zjištěny zákonné překážky pro vedení řízení. Žalovaný má za to, že veškerá argumentace týkající se majetkových poměrů žalobce, tvrzeného zásahu do majetkové podstaty i likvidačních dopadů odvodu z elektřiny ze slunečního záření na žalobce, je nesouvisející a pro toto řízení bezpředmětná.

[11] Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce vystupoval v pozici poplatníka solárního odvodu, od něhož je solární odvod plátcem vybírán srážkou z výkupní ceny. Osobou povinnou k výběru odvodů a jeho odvedení správci daně je jediné plátce odvodu. Správce daně nemá možnost omezit plátce daně v možnosti volby metody výběru odvodů a uložit povinnost postupovat výhradně poplatníkem žádaným způsobem. Žalovaný se přitom v souvislosti se svou argumentací odvolává na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, čj. 1 Afs 76/2013-57 (publ. ve Sb. NSS 3000/2014, dostupné též na www.nssoud.cz), podle kterého zákon dává plátcům odvodu ničím nelimitovanou možnost zvolit si způsob výběru odvodů od poplatníků. Jakkoliv žalovaný nezpochybňuje názor Ústavního soudu, bezvýhradně souhlasí s konkrétním posouzením věci Nejvyšším správním soudem, který poukázal na fakt, že současná právní úprava nedává správci daně možnost plátce daně při plnění jejich povinností korigovat.

V. Replika

[12] V replice žalobce oponoval závěrům rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, čj. 1 Afs 76/2013-57, který je podle jeho přesvědčení v rozporu s nálezem Ústavního soudu. Závěry Nejvyššího správního soudu o tom, že konkrétní dopady odvodu na výrobce elektrické energie lze zohlednit pouze prostřednictvím prominutí daně podle § 259 a § 260 daňového řádu jsou za situace, kdy nebylo vydáno rozhodnutí ministra financí o prominutí odvodu, nepřijatelné. Přijetí závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu by znamenalo, že za daného právního stavu neexistuje procesní prostředek, jehož prostřednictvím by bylo možné se bránit individuální dopadům solárních odvodů na konkrétní výrobce elektrické energie. Odepření přístupu k institutu posečkání s výběrem solárního odvodu má ve svém důsledku negativní dopad na žalobce, a to v intenzitě protiústavního rdousícího efektu ve smyslu nálezu Ústavního soudu.

VI. Právní posouzení

[13] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[14] Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí o zastavení řízení o žalobcových žádostech o změnu metody výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření u žalobce (jako poplatníka) z metody srážení na metodu vybrání podle § 20 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích energie za měsíce leden, únor, březen, duben a květen 2013.

[15] Poplatníkem solárního odvodu, tedy osobou, jejíž příjmy jsou podrobeny solárnímu odvodu, je podle zákona o podporovaných zdrojích energie výrobce elektřiny ze slunečního záření. Plátcem tohoto odvodu, tj. osobou, která pod svoji majetkovou odpovědností solární odvod od poplatníků vybírá a odvádí do státního rozpočtu, je provozovatel přenosové soustavy nebo provozovatel regionální distribuční soustavy (§ 15 odst. 1 a 2 zákona o podporovaných zdrojích energie).

[16] Způsob stanovení a výběru solárního odvodu je ze zákona postaven na principu srážkové daně, tj. na majetkové odpovědnosti plátce, nikoli poplatníka. Srážková daň je daň vybíraná srážkou přímo u zdroje příjmů (tj. u plátce), a to z důvodu efektivní správy daní. Za splnění podmínek stanovených zákonem o podporovaných zdrojích energie je plátce povinen z částky (bez DPH) hrazené poplatníkovi za dodanou energii v odvodovém období solární odvod od poplatníka srazit nebo vybrat a ve lhůtě do 25 dnů po skončení odvodového období odvést na účet správce daně. Ve stejné lhůtě je plátce odvodu taktéž povinen podat vyúčtování odvodu (§ 20 zákona o podporovaných zdrojích energie).

[17] Pokud plátce solární odvod nesrazí či nevybere ve správné výši, případně neodvede do státního rozpočtu včas, je to plátce, komu bude solární odvod stanoven (vyměřen) k přímé úhradě a uložena sankce (úrok, penále), nikoli poplatník, jehož příjem je předmětem solárního odvodu (§ 233 odst. 1 a 3 daňového řádu).

[18] Z předestřené právní úpravy vyplývá, že zákon o podporovaných zdrojích energie dává plátcovi odvodu na výběr, zda solární odvod srazí, či vybere. Metoda vybrání se od srážky odlišuje tím, že k vybrání dochází nezávisle na výplatě výkupní ceny nebo zeleného bonusu, tedy ex post. Rozhodnutí, zda plátce bude vybírat daň od poplatníka srážkou nebo výběrem, je zcela v dispozici plátce odvodu. Žádný právní předpis však nedává správci daně nástroj, kterým by bylo možno plátce odvodu, pod jehož majetkovou odpovědností je solární odvod do státního rozpočtu odváděn, nad rámec zákona přimět plátce odvodu místo metody srážky zvolit metodu výběru. Domáhal-li se žalobce u správce daně toho, aby uložil plátcovi odvodu povinnost změnit metodu výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření ze srážky na metodu výběru, jde o zjevně právně nepřipustnou žádost ve smyslu § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu a správci daně tak nezbylo, než řízení zastavit. Soud přitom nenalezl podmínky, které by správci daně v daném řízení umožnili dotvořit právní institut, do kterého by se promítly závěry Ústavního soudu v jeho nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (dostupné na internetové stránce www.usoud.cz) o případném protiústavním efektu srážek, resp. solárního odvodu v individuálních případech.

[19] Z cit. nálezu vyplývá, že Ústavní soud nevyhověl návrhu skupiny senátorů na zrušení části zákona o podpoře upravující odvod a neshledal tak zavedení solárního odvodu v obecné rovině protiústavním. Nicméně zdůraznil, že „... při abstraktním přezkumu ústavnosti není schopen objektivně prokázat nebo hypoteticky vymodelovat všechny myslitelné situace,

kteřé napadená ustanovení v individuálním případě mohou vyvolat. Předmětem posouzení tedy nyní nemohou být ani specifické případy jednotlivých výrobců, u nichž s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, s přihlédnutím k míře podnikatelského a ekonomického rizika, může Ústavní soud své posouzení upřesnit v budoucnu (srov. např. Pl. ÚS 9/07, bod 54). Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité. Zjevně nelze vyloučit, že v individuálních případech, dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako likvidační ("rdousící efekt") či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny – tedy protiústavně.“ Ústavní soud dále upozornil, že s ohledem na nárazový charakter solárního odvodu, který může mít „...likvidační účinky projevující se neschopností výrobců dostát svým jinak průběžně plněným závazkům ... lze zároveň vyžadovat po zákonodárci zajištění mechanismu, jenž umožní individuální přístup k výrobcům, kteří, i kdyby při zvážení podnikatelského rizika předvídali přijetí určitých restrikcí v budoucnu, nemohli předvídat jejich konkrétní podobu a okamžité účinky.“ Ústavní soud uzavřel, že „...je povinností správce daně vytvořit koordinované praktické postupy směřující v odůvodněných případech k výběru odvodu výběrem, nikoliv srážkou, ze strany plátce odvodu, a to s cílem umožnit daňovému poplatníkovi přístup k institutům posečkání, rozložení úhrady daně na splátky či prodloužení lhůty.“

[20] K otázce v jakém řízení má být hodnocena ústavnost aplikace solárního odvodu v konkrétních případech, se vyjádřil Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení usnesením ze dne 17. 12. 2013, čj. 1 Afs 76/2013-57. Nejvyšší správní soud dovodil, že institut stížnosti na postup plátce daně podle § 237 daňového řádu není za stávající právní úpravy nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytl poplatníkovi efektivní ochranu. Jedná se o nástroj určený pro řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem, který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn. Dle Nejvyššího správního soudu by bylo absurdní klást na plátce povinnost, nota bene bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka.

[21] Za problematický označil Nejvyšší správní soud i institut § 156 daňového řádu, podle kterého za splnění zákonných podmínek správce daně na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky. Posečkání úhrady solárního odvodu či jeho rozložení na splátky totiž není bez souhlasu plátce za stávající zákonné úpravy možné.

[22] Nejprůběžnějším prostředkem k zohlednění individuálních účinků odvodu vyměřeného podle zákona, leč dopadajícího rdousícím způsobem na jednotlivce, je podle Nejvyššího správního soudu za stávající právní úpravy institut prominutí daně podle § 260 daňového řádu. Cit. ustanovení zakládá pravomoc promíjet daň či její příslušenství ministru financí, pokud jde o daně, které spravují ministrem řízené správní orgány, a to buď z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, nebo při mimořádných,

zejména živelných událostech. Prominutí daně podle daňového řádu se děje z úřední povinnosti učiněným aktem majícím konkrétní předmět, jenž je adresován blíže neohrazené skupině daňových subjektů určitelných skupinově či druhově. Tímto aktem smíšené povahy může ministr financí vymezit obecně okruh adresátů, stanovit, co konkrétně promíjí, v jakém rozsahu a vymezit skutkové, hmotněprávní a procesní podmínky, jejichž splnění je předpokladem částečného nebo úplného prominutí daně. S ohledem na jen obecně vymezené podmínky rdousícího efektu v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 by podle Nejvyššího správního soudu bylo třeba, aby rozhodnutí o prominutí solárního odvodu tyto podmínky konkretizovalo, a to způsobem umožňujícím skutečné posouzení individuálních dopadů tohoto odvodu na konkrétní výrobce elektrické energie.

[23] Jak již soud uvedl výše v tomto rozsudku, žádost žalobce o změnu metody výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření, tj. aby bylo uloženo plátcí odvodu změnit metodu srážky na metodu výběru, je právně nepřípustná. V daném případě nebylo možno žádosti meritorně projednat a posoudit u solárního odvodu jeho likvidační dopad a tzv. rdousící efekt na podnikání žalobce. Správce daně ani žalovaný tak nepochybili, pokud neprováděli dokazování znaleckým oceněním a znaleckým posudkem za tímto účelem předloženým žalobcem. Předmětem soudního přezkumu bylo posoudit, zda byly zákonné podmínky pro zastavení řízení naplněny, nikoli se věcně zabývat konkrétními dopady solárního odvodu za daná odvodová období do majetkové sféry žalobce. Z uvedeného důvodu soud nevyhověl návrhům žalobce na provedení dokazování znaleckým oceněním, resp. posudkem RSM TACOMA a.s., jež měly tzv. rdousící efekt prokázat a kterých se žalobce dovolával, ani výslechem žalobce, neboť tyto důkazy byly pro účely soudního přezkumu nadbytečné.

[24] Pokud žalobce zmiňuje, že rozhodnutí ministra financí o prominutí ve smyslu § 260 daňového řádu nebylo dosud vydáno, pak ani tato skutečnost nemůže být důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí. Jak již bylo řečeno, zákonná úprava posečkání při srážení solárního odvodu orgánům finanční správy neumožňovala věc posoudit s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, v nichž žalobce spatřoval tzv. rdousící efekt odvodu. V tomto směru si soud dovolí odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, čj. 4 Afs 13/2015-33, který se otázkou odeprání spravedlnosti zabýval, a rovněž dovodil, že ani tato skutečnost nezakládala orgánům finanční správy oprávnění v rámci řízení o žádostech žalobce o posečkání odvodu posoudit konkrétní dopady odvodu do jeho majetkové sféry. K nemožnosti soudů nahrazovat činnost zákonodárce a interpretovat zákonná ustanovení *contra legem* se jednoznačně vyslovil Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 2216/14. Jeho závěry je nutno vztáhnout i na daný případ, kdy se soud zabýval aplikací ustanovení § 156 daňového řádu a možností správce daně rozhodnout o posečkání s úhradou solárního odvodu.

[25] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když oba účastníci s tímto postupem vyslovili souhlas.

VII. Náklady řízení

[26] O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého platí, *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, přesto mu požadovanou náhradu hotových nákladů ve výši 300 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), soud nepřiznal a vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

[27] K nemožnosti přiznat žalovanému správnímu orgán paušální náhradu hotových nákladů se již vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014-31, kde se uvádí: „Žalovaný požadoval paušální náhradu nákladů ve výši 300 Kč v souvislosti s jedním úkonem právní služby, spočívajícím v písemném vyjádření ke kasační stížnosti podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dovodil, že má nárok na paušální náhradu nákladů na základě § 36 odst. 1 s. ř. s. a nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13. K návrhu žalovaného Nejvyšší správní soud konstatuje, že rovnost účastníků řízení podle § 36 odst. 1 s. ř. s. není nikterak narušena, pokud žalovanému správnímu orgánu není v soudním řízení správním, ve kterém měl plný úspěch, přiznána paušální náhrada nákladů řízení. Ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, '[z]ákladu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.' A contrario z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníkovi řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepřislušela ani při zastoupení advokátem (rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20). Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní posuzované věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, '(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23).' Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, že zastoupen není.' Stejný názor byl vysloven např. v rozsudku ze dne 7. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 22. října 2015

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu